

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(محرم ۱۴۴۵ ه.ق - میقات محرم ۲)

۲۶ تیر ۱۴۰۲

خطبه‌ی شب افتتاحیه

حمد و سپاس مخصوص خداوند یکتا و یگانه بی‌شریک و بی‌نیاز و بی‌همتا است. دفع شر به دست او و هر خیری به قدرت و حکمتش.

خدایا این ایام، ایامی است که به‌واسطه‌ی پیروزی و نمایش حق، روزها و شب‌های آن را شریف ساختی و ما را به‌واسطه‌ی معرفت‌ش سعادت بخشیدی، پس ای خدای کریم درود فرست بر محمد و آل محمد (ص) درودی که پایان‌پذیرد و ما را هدایت و رهبری کن تا به‌وسیله‌ی آنان عقلمان را وسعت و عملمان را صحت بخشیم و عملی و فکر و حرکتی که تو آن را می‌پسندی انجام دهیم تا سعادت آن را داشته باشیم تا از وجود پر برکت، نجات دهنده از جهل، هدایت کننده به عقل و ایمان و نور، آشکار کننده‌ی چهره‌ی باطل و کج‌روی‌ها، مولا و امام و سرورمان صاحب عصر و زمان اباصالح مهدی (عج) بهره‌مند شویم.

سلام بر زمان و آنچه در آن آفریده شد تا بندگان پروردگار یکتا بتوانند در آن کسب معرفت کنند و در آن زمان که خالق آن، آن را در هم می‌کوبد و اثری از آن باقی نمی‌گذارد صاحب زمان، به زمان آفرینش آن درود می‌فرستد و عمل‌ها در ترازوی زمان قرار می‌گیرد.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

خطبه‌ی شب افتتاحیه

زندگانی برگزیدگان الهی در آینده‌ی توحید خلاصه می‌شود. هر صبح که از بستر برمی‌خیزند وظایف محوله را در ظاهر امر به انجام می‌رسانند و در باطن همواره در عبادت و اطاعت هستند؛ بنابراین بهترین مردم بودند برای هدایت جامعه.

ماه محرم ماهی است که ثواب و عقابش در ترازوی حق سنجیده می‌شود و رهروان راه حق، خوی خاصی در وجودشان احساس می‌کنند.

عزاداران مولا ابا عبدالله (ع) از شروع ماه محرم با شنیدن نامش بر سینه می‌کوبند و خون در رگ‌هایشان به حرارتی می‌رسد و روح در مدار حق‌طلبی به گردش در می‌آید و خود نمی‌داند چه اتفاقی برایش رخ داده که با زدن بر سر و سینه مشتاق‌تر می‌شود.

به مظلومیتی می‌اندیشد که جانش را به درد می‌آورد پس با خواندن اشعاری که نمایانگر احساسش باشد شروع می‌کند به عزاداری. سؤالات ذهنش را رها می‌کند و به احساسات دلش پاسخ می‌دهد. یک اندیشه دارد و آن گریستن بر حالات یک انسان که مورد ستم واقع شده است پس با اشتیاق در مراسم شرکت می‌کند و به یاد سال‌های ظلم و جور می‌گرید.

ای مهمانان خانه‌ی مهدی (عج) سال‌های ظلم و جور بر آئین محمد (ص) فقط سال ۶۱ هجری نبود بلکه همواره اسلام در مظلومیت شناخت واقعی خود سوخته است و یاران واقعی‌اش محدود بوده مانند اصحاب مولا ابا عبدالله (ع). پس چه باید کرد؟ آیا عمر گران‌بها را در تکرارها و مکررات از دست بدهیم؟ یا به حق‌مداری بیندیشیم؟ و از باطل بگریزیم؟ در احوال ما چه کسی باید اندیشه کند؟ چه کسی بر مظلومیت ما بگریزد؟ چه کسی دستمان را بگیرد؟ و اسلام را بر ما عرضه کند؟ اسلامی که آرزوی هدایت‌گرانش بوده. آیا دسته‌ای ضعیفمان با یاد حسین بن علی (ع) به دست‌های سرورمان خواهد رسید؟ و یا مولای ما حضرت مهدی (عج) همان‌گونه که جد بزرگوارشان فرمودند، خواهند فرمود: ای عزاداران جدم حسین: مرا بشناسید و امام عصرتان را در شناخت اسلام راستین به مدد بجوئید تا راه ضلالت نروید. محرم را در رگ‌هایتان احساس کنید و به گوش‌هایتان شنوایی درست را فرمان دهید تا واقعه‌ی عاشورا را در قلبتان و با فهم و درک صحیح به پیشواز بروید.

در آینه‌ی تاریخ چهره‌ی خود را ببینید و شمشیر جهاد را بر دشمن فاجر فرود بیاورید تا نامه‌ی محرمتان امضا شود و عزاداری‌تان قلب تاریخ را مرهمی باشد.

زهري که تلخی‌اش جگر امامان را به درد آورد زهر جهل بود نه مسمومیت، پس همان دردی که جگر امام حسن (ع) را مجروح کرد، قلب امام حسین (ع) را پاره نمود، دست‌های عباس بن علی را از شانه جدا کرد و نورهای هدایت را خاموش نمود.

آیا از خود پرسیده‌ایم که جگر امام عصرمان را چگونه با زهر جهل مجروح می‌کنیم؟ و جام نادانی‌مان را به وجود مقدسش می‌خورانیم تا زمان شاهد شهادت حق شود و باطل به راه خود ادامه دهد؟

پس حق‌طلبان محرم باید منتظر شنیدن حقی باشند که در شب‌های آینده به گوش جان می‌شنوند و جانشان از حرارت واقعیت‌هایی به خروش می‌آید که کذب مکذبین در آن راهی ندارد.

اللهم عجل لولیک الفرج

با توجه به خطابه‌ای که در ابتدا خوانده شد ما باید امام و امامت واقعی را بشناسیم و تصورات ذهنی و امامان ساختگی را رها کنیم و همچنین به شناخت درست از پنج دسته از نهضت عاشورا برسیم و افکار و عملکرد آنان را با افکار و عملکرد خودمان مقایسه‌ی واقعی کنیم تا اگر علاقه‌مند به سعادت و نجات و رستگاری هستیم به خودشناسی برسیم؛ اما این پنج دسته عبارت‌اند از:

دسته‌ی اول: به رهبری امام حسین (ع) اطاعت و فرمان‌برداری‌شان در حد فدا کردن سر و جان بود.

دسته‌ی دوم: به رهبری شیطان و نفس، برای به دست آوردن جاه و مقام و مال و زندگی به ظاهر راحت، همسو و هم صدا با باطل و غاصبان شمشیر به روی حق کشیدند و از هیچ جنایتی در حق اهل‌بیت روگردان نشدند.

دسته‌ی سوم: آن‌هایی که امام را دوست داشتند ولی امام را نمی‌شناختند و جرئت حق‌مداری نداشته و با باطل نیز همراه نبودند اینان شب تاسوعا فرار کردند.

دسته‌ی چهارم: به رهبری امام سجاد و حضرت زینب (س) پیام عاشورا و امام حسین و یارانش را با بیان واقعیت‌های آن رساندند و این رسالت را به‌خوبی به انجام رساندند.

دسته‌ی پنجم: حاکمان جنایتکار و غاصب بعد از عاشورا برای سرپوش گذاشتن بر شکست و رسوایی خود و ایجاد رعب و وحشت تاریخ نویسان مزدور را اجیر کردند تا با تحریف و وارونه کردن حرکت قهرمانان عاشورا آنان را به یک عده مردم شکست خورده که با عجز و ناله، دلسوزی دیگران را برمی‌انگیزند تبدیل نمود که متأسفانه نوشته‌های آنان شد سند شیعه که هنوز هم به آن شاخه و برگ اضافه می‌شود و آن‌هایی این دروغ‌ها را باور دارند که حاضر نیستند اندکی تفکر کنند.

به یاری خداوند کریم با شنیدن خطابه‌های شب‌های آینده و تفکر و اندیشه در مورد آن‌ها نسبت به اصلاح خودمان اقدام خواهیم نمود تا با حسین زمانمان همراه شویم و او را بخوانیم. پس ندای شکر سر می‌دهیم و دست‌های گدایی‌مان را به طرف پروردگار کریم می‌گشاییم و دعا می‌کنیم که از خطر جهل با توجهات مولایمان نجات یابیم.

اللهم عجل لولیک الفرج